

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Lenky Matyášové ve věci žalobce: **D. S.,** zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2015, č. j. 1 A 74/2015 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství“), ze dne 13. 6. 2015, č. j. KRPA-145619-26/ČJ-2015-000022, bylo žalobci (dále jen „stěžovatel“) uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 12 měsíců. V odůvodnění bylo uvedeno, že stěžovatele zkontrolovala dne 10. 4. 2015 v obchodním domě Tesco v obchodním centru Nový Smíchov hlídka Policie ČR z důvodu podezření ze spáchání přestupku krádeže. Při kontrole bylo zjištěno, že stěžovatel měl poslední platné vízum do 13. 9. 2013. Poslední žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podal dne 30. 4. 2012, ovšem rozhodnutím ze dne 27. 2. 2015 byla zamítnuta, téhož dne byla zamítnuta i žádost o změnu účelu pobytu, a obě rozhodnutí byla stěžovateli doručena vhozením do schránky a nabyla právní moci dne 1. 4. 2015, takže od 2. 4. 2015 pobýval stěžovatel v České republice neoprávněně.

Stěžovatel si dle provedeného pohovoru nebyl vědom toho, že v České republice pobývá neoprávněně, neboť žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu a žádost o změnu účelu pobytu za něj podávala osoba, které za to platil. Neoprávněným pobytem porušil stěžovatel ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Krajské ředitelství zohlednilo skutečnost, že stěžovatel nemá na území České republiky žádné příbuzné ani jinak blízké osoby a jeho zdravotní stav je dobrý. Na území České republiky pobývá od roku 2006, opakovaně zde spáchal přestupek krádeže. K možnosti vycestování stěžovatel pouze sdělil, že nesouhlasí s politikou a politiky Ukrajiny. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 11. 5. 2015 se na stěžovatele nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování.

Uvedené rozhodnutí napadl stěžovatel odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 2. 10. 2015, č. j. CPR-25429-2/ČJ-2015-930310-V234. Ke stěžovatelem tvrzenému porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, uvedl, že se stěžovatel sice dne 28. 5. 2015 vyjádřil k nashromážděnému materiálu rozhodnému pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, uvedl, že u něj nastaly změny, a navrhl, aby byl vyslechnut, ovšem z jeho vyjádření nijak nevyplynulo, že by u něj nějaké skutečnosti mající vliv na napadené rozhodnutí opravdu nastaly. Žalovaný se proto ztotožnil s krajským ředitelstvím, že šlo o návrh účelový a provedený výslech by byl nadbytečný, když stěžovatel nijak nespecifikoval, o jaké změny se mělo jednat. Žalovaný se ztotožnil i s tím, jak krajské ředitelství posoudilo možný zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života, který je zcela přiměřený tomu, že stěžovatel pobýval v České republice bez platného víza a cestovního dokladu a dopouštěl se drobných krádeží. Žalovaný neshledal porušení § 68 odst. 3 správního řádu ani v tom, že krajské ředitelství v odůvodnění rozhodnutí neuvedlo taxativní výčet podkladů rozhodnutí a že zde nebyl obsažen odkaz na stěžovatelovo vyjádření ze dne 28. 5. 2015. Žalovaný připomněl, že odkaz na toto vyjádření je na straně 3 odst. 4 prvostupňového rozhodnutí. Dostatečně odůvodněný byl dle žalovaného i výrok o délce doby, po kterou nebude stěžovateli umožněn vstup na území členských států Evropské unie.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). V ní namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho odvolacími námitkami a že stejně jako krajské ředitelství nedostál požadavkům § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, neboť se nevypořádal s námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu vzniklého změnami ve stěžovatelově osobním životě. K posouzení kritérií podle § 174a zákona o pobytu cizinců stěžovatel připomněl, že žije v České republice již téměř 10 let, takže si jistě vytvořil k České republice citové vazby. Navíc žalovaný dostatečně neodůvodnil své tvrzení, že stěžovatel vědomě pobýval na území České republiky bez víza, přitom délka stěžovatelova neoprávněného pobytu byla pouze 9 dnů, takže je nepravděpodobné, že by již věděl o nelegálnosti svého pobytu.

Městský soud v Praze žalobu zamítl výše označeným rozsudkem ze dne 10. 12. 2015. Vyšel přitom z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Konstatoval, že oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do stěžovatelova rodinného a soukromého života posuzovaly a hodnotily, leč neshledaly natolik významné vazby žalobce v České republice, jež by dosáhly intenzity, kterou předpokládá zákon o pobytu cizinců. Ani podle městského

soudu v průběhu správního řízení o vyhoštění stěžovatel nenamítal žádné konkrétní rodinné, ekonomické, společenské či kulturní vazby, jejichž zpřetrhání v důsledku správního vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem. Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců byla dostatečně a přezkoumatelně odůvodněna. Při jejím hodnocení zohlednily správní orgány mimo jiné fakt, že stěžovatel porušil zákon o pobytu cizinců, když se nezdržoval na hlášené adrese a zároveň ani nenahlásil adresu novou. Právě tyto okolnosti vedly spolu se stěžovatelovým nezájmem o jím podané žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, respektive o změnu povolení k dlouhodobému pobytu, v konečném důsledku až k vydání napadeného rozhodnutí. Stěžovatel zhruba rok nekomunikoval s osobou, které vyřízení žádostí svěřil, a svou pobytovou situaci začal řešit až ve chvíli, kdy bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Opatření spočívající v uloženém správním vyhoštění se tak zakládalo na osobním chování stěžovatele, který nehlásil správním úřadům změny své kontaktní adresy, které se týkaly jeho pobytu na území České republiky. Podstatné je i to, že se zde stěžovatel dvakrát dopustil přestupku krádeže a že na Ukrajině stále žije stěžovatelův bratr a rodina tam vlastní rodinný dům. Městský soud neshledal ani tvrzené porušení § 36 správního řádu, neboť v přípise krajskému ředitelství ze dne 28. 5. 2015 stěžovatelův právní zástupce vznesl jen velmi obecně formulovaný návrh a svá tvrzení ohledně nových skutečností nikterak neupřesnil. Z jeho vyjádření není ani rámcově zřejmé, čeho by se nové skutečnosti měly nebo mohly týkat, a proč je stěžovatel považuje za relevantní. Pokud nastaly ve stěžovatelově životě změny, které mají vliv na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, pak bylo v první řadě nutné, aby takové změny aspoň tvrdil, tj. uvedl, v čem konkrétně změny spočívají. Obdobně vágní a bezobsažné byly také formulace v odvolání, kde stěžovatel jako jeden z odvolacích důvodů předestřel právě neprovedení jím navrhovaného výslechu. Za daných okolností měl městský soud jednoznačně za to, že správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem a zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení, když výslech stěžovatele v řízení znovu neprováděly. Již krajské ředitelství pak přesvědčivě vyložilo, proč nepokládalo provedení výslechu stěžovatele za potřebné. Jistě by nebylo efektivní, aby byl opakovaně prováděn výslech účastníka za situace, kdy navrhovanému důkaznímu prostředku nepředchází účastníkovo tvrzení, které by aspoň rámcově naznačovalo změnu skutkového stavu, jenž byl dosud ve správním řízení zjištěn. Pokud jde o prokazování subjektivní stránky stěžovatelova jednání v otázce nelegálnosti jeho pobytu v České republice, tedy zda tak konal vědomě a s úmyslem, či zda šlo toliko o nedbalost, označil městský soud tuto okolnost z hlediska stěžovatelem naplněných skutkových podstat § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za irelevantní. Je sice pravda, že pokud se žalovaný rozhodl v odůvodnění svého rozhodnutí používat spojení „vědomý pobyt bez víza“, měl pro své hodnocení v důkazech nalézt odpovídající oporu. Z hlediska rozhodnutí jako takového nicméně nedospěl městský soud k závěru, že by toto dílčí pochybení žalovaného mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to tím spíš, že se spojení „vědomý pobyt bez víza“ objevuje v rozhodnutí pouze dvakrát a evidentně spíše nahodile.

Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, odkazující na kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel trvá na porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Nesouhlasí s názorem městského soudu, že rozhodnutím o vyhoštění nemůže být zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Opakuje, že měl být proveden jeho výslech, a nesouhlasí s názorem městského soudu, že šlo pouze o obecně formulovaný návrh, který nebyl nijak upřesněn. Stěžovatel má za to, že

požadavek provedení svého výslechu dostatečně specifikoval, a pokud krajské ředitelství vyžadovalo konkrétnější informace, v čem spatřuje nutnost provedení výslechu, mělo v tom směru stěžovatele vyzvat.

Dále stěžovatel brojí proti tomu, že správní orgány prakticky vůbec nedbaly požadavků § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, když vydaly rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, které se téměř jistě změní ve vyhoštění trvalé, což je postup nepřiměřený důvodům vedoucím k vyhoštění a opomíjející možné zásahy do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel pobývá v České republice již déle než 10 let a za tuto dobu si vytvořil pevné citové vazby a má zde spoustu přátel. Správní orgány a městský soud ovšem namísto zohlednění těchto skutečností zdůraznily, že se stěžovatel nezdržoval na hlášené adrese a že údajně neprojevil žádný zájem o řešení své pobytové situace, což stěžovatel popírá a označuje za nesmyslné. Navíc připomíná, že jde k tíži správních orgánů, že trvalo tři roky, než rozhodly o jeho žádosti.

Nepřezkoumatelností pak zatížil městský soud svůj rozsudek podle stěžovatele tím, uvedl-li v jeho závěru, že nepřímo shledal důvodnou žalobní námitku, že správní orgány pravděpodobně účelově operovaly s termínem „vědomý pobyt bez víza“ a snažily se tak vzbudit zdání, že je neoprávněný pobyt stěžovatele závažnější, než jak tomu ve skutečnosti bylo. Zároveň ovšem městský soud neuvedl, jakým způsobem k této skutečnosti přihlédl.

Závěrem stěžovatel poukazuje na judikaturu zdejšího soudu a Ústavního soudu k přesvědčivosti odůvodnění soudního rozsudku a tvrdí, že námitky, jež uplatnil v žalobě, nebyly městským soudem řádně vypořádány, pročež bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a státní orgány v jeho věci nedostály své povinnosti vydat řádné, přesvědčivé a přezkoumatelné rozhodnutí. Ze všech těchto důvodů navrhuje, aby byl napadený rozsudek městského soudu zrušen.

Stěžovatel spojil podání kasační stížnosti s návrhem na přiznání odkladného účinku, kterému zdejší soud vyhověl usnesením ze dne 21. 1. 2016, č. j. 5 Azs 264/2015 - 24.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem městského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas, a to osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

Svou první námitkou stěžovatel zejména opět brojí proti neprovedení výslechu v řízení před krajským ředitelstvím. Stěžovatel v podání ze dne 28. 5. 2015 uvedl, že nastaly změny oproti ústnímu jednání, při kterém již byl prováděn důkaz jeho výslechem, konkrétně že nastaly okolnosti ovlivňující přiměřenost rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, které by krajskému ředitelství prezentoval při provedení důkazu výslechem. Stěžovatel vychází ze správného předpokladu, že je povinností správního orgánu zakotvenou zejména v § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny okolnosti důležité pro

ochranu veřejného zájmu. Z § 52 správního řádu mu pak vyplývá povinnost provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Není přitom vázán návrhy účastníků řízení, ovšem s jejich důkazními návrhy se má řádně vypořádat. Jak uvedl zdejší soud například v rozsudku ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32, bod 35: *„Správní orgán není, jak správně uvedl krajský soud, vázán jakýmkoliv návrhem účastníka řízení na provedení důkazů. Pokud provedení důkazů správní orgán odmítne, musí se s důvody odmítnutí vypořádat v odůvodnění svého rozhodnutí [§ 52 správního řádu; srov. např. též nález sp. zn. IV. ÚS 582/01 ze dne 22. 4. 2002 (N 52/26 SbNU 63)]. (...) Provedení důkazů navržených účastníky řízení správní orgán může samozřejmě odmítnout v případě, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již bylo nadbytečné. Zjišťování skutkových otázek z hlediska právního posouzení věci bezvýznamných by bylo v hrubém rozporu s efektivitou správního řízení (...).“*

Městskému soudu i žalovanému je v tomto směru třeba přitakat, že krajské ředitelství se s návrhem stěžovatele na provedení jeho výslechu ve svém rozhodnutí ze dne 13. 6. 2015 vypořádalo jasně a dostatečně, když připomnělo, že se stěžovatel vyjádřil již při pohovoru konaném dne 10. 4. 2015, při němž podle vlastních slov řekl vše, co mohl k věci uvést. Ve svém podání ze dne 28. 5. 2015 pak neuvedl žádné konkrétní či nové skutečnosti, kterými by se měl správní orgán zabývat, takže krajské ředitelství k jeho výslechu nepřistoupilo, neboť by to vedlo pouze k nepřiměřenému prodloužení správního řízení.

Takové odůvodnění neprovedení navrhovaného důkazu pokládá i zdejší soud za dostatečné a správné. Stěžovatel navrhoval provedení důkazu, který již jednou proveden byl, a to při podrobném vyjádření samotného stěžovatele, provedeném formou pohovoru dne 10. 4. 2015. Není samozřejmě vyloučeno, aby byl výslech stěžovatele využit jako důkaz ještě jednou, ovšem je spravedlivé po stěžovateli požadovat, aby pokud navrhuje, aby byl znovu vyslechnut, alespoň stručně uvedl, jaká nová skutečnost v jeho životě nastala. Tento požadavek je o to pochopitelnější, že stěžovatel navrhoval provedení výslechu ani ne dva měsíce poté, co byl komplexně vyslechnut, takže jistě není přílišným požadavkem, aby provedení navrhovaného důkazu odůvodnil alespoň jednovětým uvedením, jaká změna v jeho životě nastala, a umožnil tak krajskému ředitelství, aby zvážilo, zda a proč je provedení jeho výslechu nezbytné pro zjištění nového stavu věci. To však stěžovatel neučinil nejen v onom podání ze dne 28. 5. 2015, ale ani následně v odvolání, v žalobě k městskému soudu, ani při ústním jednání před městským soudem. Za situace, kdy ani nyní v kasační stížnosti neuvádí, alespoň stručně, k jaké relevantní změně v jeho životě a soukromých osobních poměrech mělo v onom krátkém mezidobí mezi pohovorem konaným dne 10. 4. 2015 a podáním ze dne 28. 5. 2015 dojít, není ani nyní v nejmenším jasné, v čem by mohlo vyhoštění být nepřiměřeným zásahem do jeho života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud se tedy ztotožňuje s názorem městského soudu, že správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem a zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení, pokud výslech stěžovatele v řízení znovu neprováděly.

Tentýž problém dopadá i na stěžovatelovu druhou námitku, založenou na údajném nedodržení požadavků § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení *„[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“* I v tomto ohledu stěžovatel namítá, že dané ustanovení bylo porušeno, ale nijak neupřesňuje, k jakému konkrétnímu

zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života jeho vyhoštění povede, tedy zejména k jaké osobě má v České republice tak silnou vazbu, že tato vazba tvoří jeho rodinný život. Tuto základní a nezbytnou informaci neuvádí ani v kasační stížnosti, kde se spokojuje s obecným poukazováním na to, že *„má v ČR i spoustu přátel, kteří jsou občany ČR"* a že si zde vytvořil pevné citové vazby. Přerušení těchto neupřesněných citových vazeb a přátelských vztahů však nemůže založit zásah do jeho práva rodinného a soukromého života ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jehož ochrana ve vztahu k vyhošťovaným cizincům byla důvodem přijetí citovaného § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Tím méně pak může založit zásah do stěžovatelova „rodinného života" jeho údajná „citová vazba k České republice", kterou argumentoval v žalobě. Smyslem citovaného ustanovení je chránit citové vazby, které si cizinec vytvořil „v" České republice, nikoli „k" České republice, neboť ta je entitou, s níž z povahy věci stěžovatel nemůže vést rodinný život. Nad rámec „rodinného života" by sice mohly potenciálně jít i další osobní vazby, které by bylo možno podřadit pod „soukromý život", ani k jejich existenci ale stěžovatel nic konkrétního neuvádí.

Městskému soudu tak nelze při posouzení přiměřenosti dopadů vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života nic vytknout. Tím méně pak lze označit argumentaci městského soudu v tomto bodě – slovy doplnění kasační stížnosti – za „nesmyslnou", neboť smyslem § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve vazbě na § 174a je posoudit přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého nebo rodinného života cizince. Z povahy slova „přiměřenost" vyplývá nutnost, aby správní orgány zvažovaly na straně jedné dopad rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého nebo rodinného života cizince a na straně druhé důvody, pro které má ke správnímu vyhoštění dojít. I stěžovatelův přístup k řešení pobytové situace, stejně jako nehlášení změny místa pobytu, tak jsou relevantními skutečnostmi pro posouzení přiměřenosti mezi těmito dvěma porovnávanými skupinami okolností. Pouze na okraj zdejší soud připomíná, že je sice s podivem, proč trvalo správním orgánům rozhodnutí o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu skoro tři roky, ovšem tato skutečnost nejde stěžovateli k tíži; naopak právě díky tomu, že k jejímu zamítnutí došlo tak pozdě, byla doba stěžovatelova nelegálního pobytu na území České republiky velmi krátká, což krajské ředitelství ve svém rozhodnutí řádně zohlednilo.

Nejvyšší správní soud neshledal ani stěžovatelem namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, která má spočívat v následující pasáži jeho odůvodnění: *„Pokud jde o prokazování subjektivní stránky žalobcova jednání, tj. zda tak konal vědomě a s úmyslem, či šlo toliko o nedbalost, podotýká soud, že z hlediska jím naplněných skutkových podstat § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, není tato okolnost relevantní. Byť lze souhlasit s žalobcovým argumentem, že rozhodla-li se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí operovat s termínem ‚vědomý pobyt bez víza', měla by pro své hodnocení v důkazech nalézt odpovídající oporu. Z hlediska rozhodnutí jako takového nicméně nedospěl soud k závěru, že by toto dílčí pochybení žalované mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí a to tím spíš, že se spojení ‚vědomý pobyt bez víza' objevuje v rozhodnutí pouze dvakrát a evidentně spíše nahodile. Tato skutečnost jistě žalovanou nikterak neomlouvá, avšak z hlediska závažnosti pochybení správního orgánu, k ní soud přihlédl."*

Z citované formulace je podle zdejšího soudu zcela zjevné, že městský soud chtěl toliko vytknout žalovanému, že použil na dvou místech svého rozhodnutí nevhodnou

formulaci o „vědomém pobytu bez víza“, přestože nikde neprokázal, že stěžovatel věděl o nelegálnosti svého pobytu na území České republiky. Zároveň ovšem městský soud jasně uvádí, že „přihlédl“ k tomu, že uvedenou formulaci použil žalovaný ve svém rozhodnutí pouze dvakrát a spíše nahodile, takže jde o nezávažné pochybení, což je plně v souladu se zamítnutím této námitky a zamítnutím celé žaloby. V tom, že městský soud konstatoval „dílčí pochybení“ správního orgánu, ale pro jeho marginálnost a sporadičnost jeho výskytu neviděl toto pochybení jako dostatečně závažné pro konstatování nezákonnosti rozhodnutí jako celku, nevidí zdejší soud žádný vnitřní rozpor napadeného rozsudku, a tedy ani jeho nepřezkoumatelnost.

Stěžovatelova závěrečná námitka je pak zcela obecná a nezpůsobilá k tomu, aby ji zdejší soud konkrétně posoudil. Stěžovatel sice opakuje obecné požadavky na odůvodnění soudního rozhodnutí, ale neuvádí, kterou konkrétní žalobní námitku městský soud nedostatečně vypořádal. Pokud to měla být některá z námitek, jichž se týkaly jeho předchozí tři kasační námitky, odkazuje Nejvyšší správní soud na jejich výše provedené posouzení, v němž se se závěry městského soudu plně ztotožnil.

Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož v řízení úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud mu náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu